

Angelsko omizje.

15. Najmlajši gost.

Ogledali smo si že mnogo raznovrstnih ljubeznivih gostov pri angelskem omizju. A danes vam moram predstaviti izredno odlikovanega angelskega gosta, kakršnega doslej še nismo opazovali.

Ta izredno odlični gost angelskega omizja je Lenčka Organ, ali kakor so jo doma na Irskem imenovali, mala Nelica. Pozneje so jo tudi radi nazivali »Nelica od svetega Boga«. In še eno jako prikupljivo ime so ji pridejali, imenovali so jo tudi »Vijolica najsvetejšega Zakramenta«. Kaj ne, že ta razna ljubka imena nam razodevajo, da je ta angelski gost res nekaj nenavadnega. Takoj se prepričate.

Lenčka je bila rojena 24. avgusta 1903. Prav zgodaj (že leta 1907.) je izgubila svojo ljubo mamico. Pa je bila sirotica tako srečna, da so jo radi uboštva sprejele v vzgojo nune dobrega Pastirja v mestu Korku. Šibka in bolehná deklica se je čutila zelo srečno, da je bila prišla v tako dobro oskrbo, kjer so ji nune ljubeznivo nadomestovale materino ljubezen. Zato je tudi Nelica svojo postrežnico hvaležno imenovala svojo ljubo mamico. »Sveti Bog je vzel mojo mamico,« je rekla, »pa mi je dal tebe, da si mi zdaj moja ljuba mamica.«

Telesna bolezen se ji je čimdalje bolj razhudila, da je vedno bolj hirala in je proti zadnjemu morala skoro vedno ostajati v bolniški postelji. Toda duševno pa je silno napredovala; bila je nenavadno bistroumna in izredno blagočutna v tej nežni dobi.

Dasi je trpela neznosne bolečine, je vendar bila vedno kot jagnje krotka in potrpežljiva. Če jo je kdaj huda bolečina kaj premagala, da je pokazala kako nevoljo ali nasprotstvo, se je takoj jela kesati in je prosila odpusčenja ljudi in Boga. Moliti pa je znala tako pobožno kakor odrasle osebe, ki so že dosegle veliko popolnost.

Začela je s tem, da se je posebno zanimala za

lepi kip božjega Deteta — Praškega Jezuščka. Nuna postrežnica ji je povedala, kaj da pomeni. Nelica ga je v svoji detinski preprostosti imenovala le »svetega Boga«. Potlej jo je postrežnica naučila pomen Kristusovega trpljenja, zlasti na ta način, da je opravljala pobožnost svetega križevega pota in nosila bolno Nelico v naročju s seboj; potlej ji je pa natančneje razlagala bridko trpljenje in grenko smrt Jezusa Kristusa, da je dobro dete jelo pretakati solze sočutja in hvaležnosti. Naučila jo je tudi drugih najimenitnejših dogodkov iz Jezusovega življenja, najpotrebnejših resnic svete vere in navadnih molitvic.

Ob taki razumnosti in bogoljubnosti se ni čuditi, da je mala Lenčka zahrepenela po svetem obhajilu ter nujno prosila, da bi smela prejeti »svetega Boga«. Pa takrat se je sv. obhajilo odlašalo celó pri bolj odrastlih otrocih, nikar še pri tako šibkem detetu, ki šteje komaj štiri leta. Papež namreč takrat še niso bili izdali one odredbe o zgodnjem otroškem obhajilu. Nune si torej niso upale prositi za tako nenavadno milost; pač pa so bili škof pripravljeni ji podeliti zakrament svete birme.

Ponosno je zdaj ponavljala Nelica, da je »vojak svetega Boga«. In milosti svete birme so ji še bolj izbistrile um, da je nenavadno jasno spoznala skrivnost presvetega Zakramenta in je njeno nedolžno srce kar čutilo Jezusovo pričujočnost v presvetem Rešnjem Telesu. Nestrpno je pričakovala onega srečnega trenutka, da bi smela prejeti v sv. obhajilu »svetega Boga«. Slednjič se ji vendarle izpolni njena srčna želja, in sicer tako-le.

Neki pater jezuit je imel duhovne vaje pri nunah in je obiskal tudi malo bolnico Nelico. Med drugim jo vpraša: »Povej mi, ljubo dete, kaj je sveto obhajilo?« — »To je sveti Bog,« veselo odgovori Nelica, »to je oni, ki nune in druge ljudi naredi svete.« Iz tega in drugih odgovorov se je prepričal izkušeni redovnik, da mala deklica v nenavadni meri razume nauk o svetem obhajilu. To sporoče škofu, ki še vse natanko preudarijo, pa dovolijo, da se sme dobremu otroku izpolniti srčna želja in mu podeliti sv. obhajilo.

Oj, kako je bila Nelica vesela tega sporočila! »Sveti Bog pride k meni, sveti Bog pride k meni!« tako se je tisti dan radostno razlegalo iz ust in srca presrečnega otroka. Še ponoči si ni dala miru. Od samega veselja ni mogla spati. Zopet in zopet je poklicala strežnico in vprašala, ali že ni čas. »Zvezdice,« tako je opominjala, »so že preč; ljuba mamica, hitro, hitro! Že je čas vstati« ...

In res se zasvetlika jutro velikega dne, jutro 6. decembra 1907 — prvi petek v mesecu. Nune in šolski otroci so se zbrali v kapelici, da bi se zahvalili za izredno milost, ki je bo deležna njih mala nedolžna prijateljica. — Zdaj prineso nežnega, bolnega otroka, v belem oblačilcu, z venčkom in obhajilnim ogrinjalom na glavi in ga denejo pred oltar Gospodov. Kakor zamaknjena sedi pred Najsvetejšim — mašnik se približa, Nelica vzdigne glavico in s serafsko pobožnostjo prejme svojega »svetega Boga«. Zbrana družba svečanostno zapoje prvoobhajilno pesem; Nelica pa nepremično hvali Jezusa in se detinsko preprosto pogovarja z njim. In ves dan, ko jo zopet preneso v bolniško posteljico, vztraja v molitvi; zahvaljuje in časti Jezusa, pa prosi zase, za tovarišice, za nune, za papeža in sveto Cerkev ...

Nastopno nedeljo, na praznik brezmadežnega Spočetja, je bila zopet obhajana. In ta dan je bila tudi tako srečna, da je bila sprejeta med Marijine otroke. Oj, kako je bila vesela traku in svetinjice svoje nebeške Matere! Saj menda smemo pač trditi, da še nikdar ni bila slovesno sprejeta v Marijino družbo tako mlada in majhna — Marijina hčerka.

Po prvem svetem obhajilu je bila še 31 krat obhajana. V teh zadnjih dneh je še izpopolnila svoje detinske čednosti: potrpežljivost v bridkostni bolezni, ponižnost, pokorščina, dobrotljivost in detinska hvalenost, angelska čistost in trdno zaupanje v božjo previdnost se je razodevalo v vsem njenem govorjenju in vedenju.

Na praznik Marijinega očiščevanja, 2. februarja 1908, ob štirih popoldne je blaga Nelica sladko v Gospodu zaspala, ali kakor je sama rekla — zletela

gor k »svetemu Bogu«, stara štiri leta, pet mesecev in enajst dni.

V istem belem oblačilcu, v katerem je bila prejela prvo sveto obhajilo, je ležala na mrtvaškem odru. Tovarišice so jo blagrovale in skoraj niso vedele, ali bi molile zanjo, ali bi jo že kot svetnico prosile priprošnje v nebesih.

Naj še omenim, da so pozneje otroci istega zavoda pisali papežu Piju X. prav lepo pismo, v katerem se svetemu očetu zahvaljujejo, da so dovolili otrokom zgodnje sveto obhajilo, in preprosto pristavijo, da je pokojna Nelica to veliko milost otrokom izprosila v nebesih. Dalje pravijo, kako je škoda, da svetega očeta ni bilo zraven, da bi bili videli, kako je majhen otročiček prejel ljubega Boga prav tako, kakor kaka odrasla oseba. Pišejo, kako so ponosni na to, ker se vzgojujejo v isti šoli, kjer je živela in umrla tako dobra deklica. Posebno ganljivo je, ko prosijo svetega očeta, naj bi to vijolico presv. Zakramenta prišteli svetnicam kot »malo svetnico otroškega obhajila«.

Ministrant.

Napisal A. Vladimirjev.

Poljančev Janezek je bil dosti priden dečko. V šoli je bil malokdaj kaznovan in to samo zaradi šepetanja med poukom. Ker je znal pri krščanskem nauku in tudi drugod, kjer se je bilo treba naučiti kaj na pamet, vsa vprašanja kakor očenaš, so ga postavili gospod župnik za ministranta in ga naučili vseh molitvic, ki jih moli ministrant pred sveto mašo in po sveti maši, pri darovanju, povzdigovanju in pri svetem obhajilu. Janezek je imel do cerkve dobrih dvajset minut, toda skoro nikoli ni prišel prepozno. Tudi pozimi, kadar je bil sneg do kolen in je pihala burja, si ga videl vsako jutro pri oltarju. »Ljubi Bog bo enkrat obilo poplačal tvojo marljivost,« so mu večkrat rekli gospod župnik.